

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

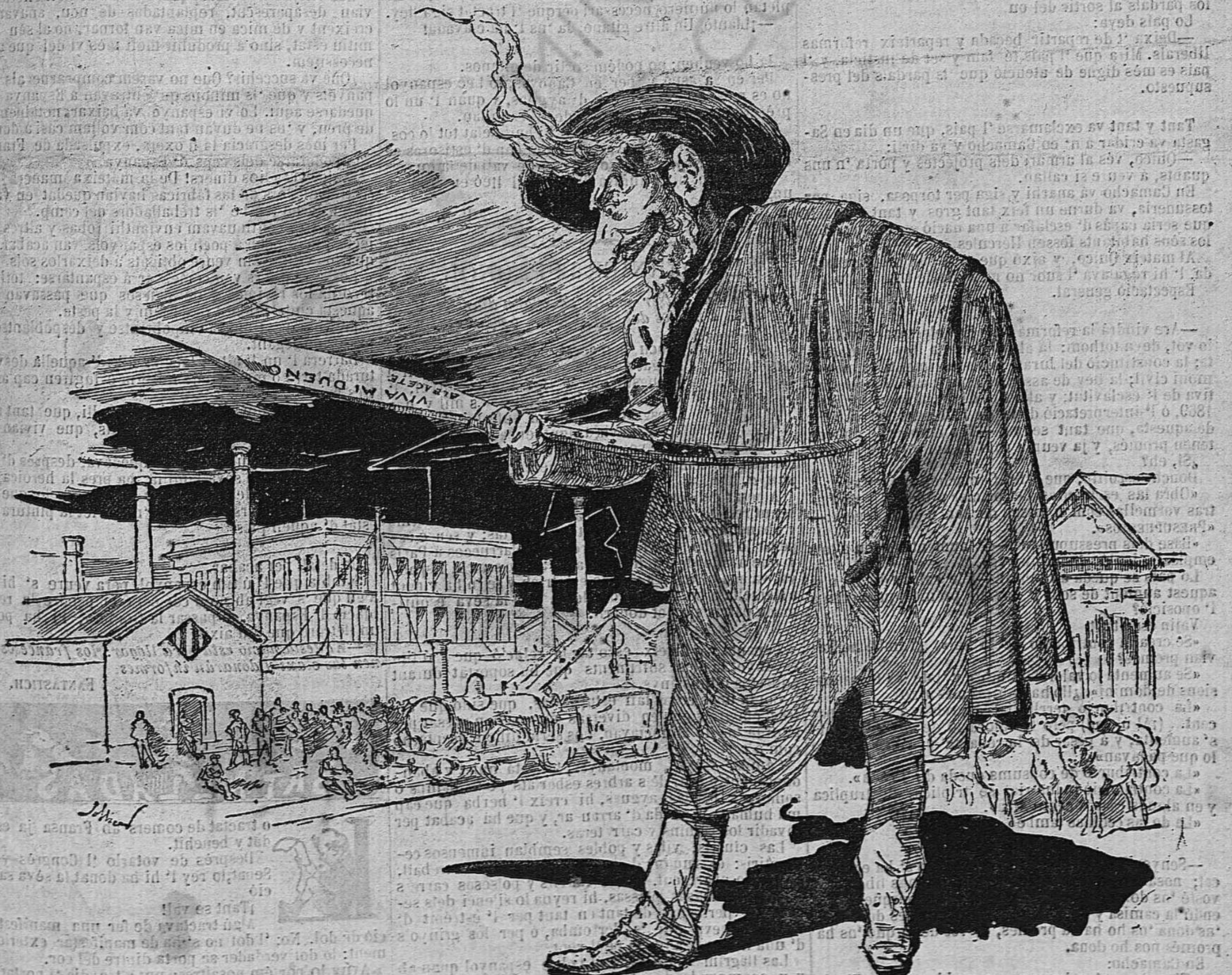
CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA!

Y 10 centaus paper en l' Isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 1, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

POLÍTICA DE LAVAPIÉS.

Senyor Matéu, encare no som allà hont aném.

¡GITANOS!

En lo precis moment de pujar al poder, quan la cayguda de 'n Cánovas produhia a tots los liberals més satisfacció que si del cel haguessen caygut dobles de cinch duros, en Sagasta, sense que ningú l' hi preguntés, va dir:

—Espanyols: la nostra feyna es molt senzilla. Consisteix en fer desde 'l poder lo qu' hem vingut oferint desde l' oposició.

Una declaració tant formal, tant solemne y al mateix temps tant espontánea, va fer que 'ls espanyols dignésem:

—Ja estém contents: tira endavant.

Y va tirar un any plegat de brassos. Vingueren las eleccions: va haverhi trampas, escándols, ilegalitats.

—¡Hola! deya 'l país. Quan desde l' oposició combatias las ilegalitats, los escándols y las trampas dels conservadors ¿no deyas que las eleccions havian de ser legals? Pero ¡quí sabí! Potser vol diputats seus, de tota confiansa per assegurar millor lo cumpliment de las promesas respecte al restabliment de totes las llibertats. Prenguem paciència..... y surti qui 'l govern vulga.

Se reuniren las Córts, y la llocada de diputats covats y nascuts al calor del govern tots obrian lo béch com los pardals al sortir del ou.

Lo país deya: —Deixa 't de repartir becada y reparteix reformas liberals. Mira que 'l país té fam y set de justicia, y 'l país es més digne de atenció que 'ls pardals del presupuesto.

Tant y tant va exclamarse 'l país, que un dia en Sagasta va cridar a n' en Camacho y va dirli:

—Quico, vé al armari dels projectes y porta 'n uns quants, a veure si callan.

En Camacho va anarhi y siga per torpesa, siga per tossuneria, va durne un feix tant gros y tant feixuch que seria capás d' esclafar a una uació encare que tots los seus habitants fossen Hércules.

Al mateix Quico, y aixó que té la pell molt gruixuda, l' hi regalava 'l suor no més que de tragarlos. Espectació general.

—Are vindrà la reforma de la lley electoral ampliant lo vot, deya tothom; la abolicó de la lley de impremta; la constitució del Jurat; lo restabliment del matrimoni civil; la lley de associacions; l' abolicó definitiva de l' esclavitut; y al últim de tot la constitució de 1869, ó l' interpretació de la de 1876 segons l' esperit de aquesta, que tant se val.—Tot aixó es lo que 'ns tenen promés, y ja veurém com ho aniran cumplint.

«Si, eh? Donchs escoltin, que 'l Sr. Camacho té la paraula: «Obra las escubertas del primer projecte, y ab l' estras vermellas com si fossen de sanch s' hi llegeix:— «PRESUPUESTOS».

«Base dels presupuestos.—S' aumenta 'l sou a tots empleats, inclús als ministros».

Lo país se queda asombrat.—¿Me sabria dir algú si aquest augment de sous l' havian promés quan eran a l' oposició?

Vajin escoltant: «Se crea la contribució de la sal». ¿També ho havian promés?

«Se aumenta lo valor del timbre y 'l de las transmisiones de domini». ¿Ho havian promés aixó?

«La contribució territorial se rebaixá al 16 per cent... (¡al últim!) pero la valoració de las propietats s' aumenta, y a pesar de la rebaixa pagarán més de lo que pagavan».

«La contribució de consums queda duplicada».

«La contribució industrial se triplica, quadruplica y en alguns cassos centuplica».

«La de las cédulas també».

—Senyor Sagasta, miri que tal vegada s' ha equivocat; nosaltres l' hi demanávam reformas liberals y vosté 'ns dona reformas descamisadas, porque se 'ns endú la camisa y fins la pell... Miri que res de lo que 'ns dona 'ns ho havia promés, y res de lo que 'ns ha promés nos ho dona.

En Camacho:

—Tinguin qu' calma encare no hi acabat. Finalment, per endoisar tantas desventuras se firmará un tractat de comers ab Fransa rebaixant las tarifas arancelarias. Ja que dihéu que 'ns prenan la camisa, ja

veurém com Fransa vos enviará camisas bonas y baratas...

Lo país ja no vá escoltar res més. ¡Gitanos, més que gitanos!

Molts eran los que giravan los nlls cap als conservadors. Lo mal y la medicina allá se 'n donan de bonas.

Un dia en Cánovas fá un discurs, y éll, l' autor de tantas y tant desastrosas medidas económicas, se declara proteccionista, calificant lo tractat ab Fransa com un dels errors més funestos a la prosperitat de la patria.

¡La patria! Fins vá tenir un moment de inspiració cantant las glorias y las excelencias de la patria.

Los que 'l sentian diu qu' estava guapo.

Y 'l país vá posar fé cega, absoluta en la gent conservadora.—¡Oh, deyan molts, si ells gobernassin, no 's faria, no, 'l tractat ab Fransa!

D' Herodes a Pilat; del Congrés al Senat: lo tractat vá anar a l' Alta Cámara.

Allá en Cánovas, lo proteccionista Cánovas hi té las sévas forsas, de tal manera, que si 'ls canovistas s' abstenen de votar, lo govern per més que fassa y per més que diga, no reuneix prou número per aprobar lo tractat, aquell tractat qu' en Cánovas calificava de un dels errors més funestos a la prosperitat de la patria.

De manera que 'l Senat es la pedra de toch porque 'l país veja si la pesseta que l' hi ha donat en Cánovas es de plata ó de llautó y fregada ab polvos de mirall.

Vé 'l moment de la votació: era dijluns: los conservadors s' abstenen y 'l tractat se queda en l' ayre.

—¡De plata! diu lo país.

¡Oh! No ho haviam vist bé: la votació se reneteix lo dimars, y per més que 'l govern, a pesar de tots los esforços, no havia reunit prou número de vots, votan los conservadors. y encare que votan en contra, completan lo número necessari porque 'l tractat siga lley.

—¡Llautó! Un altre gitano. Ja 'ns l' ha clavada!

Ja ho veuen: no podém sortir de gitanos.

Per en Sagasta y per en Cánovas, lo lleó espanyol no es més que un gosset d' ayguas, y quan l' un lo pren, l' altre l' deixa, y tots dos l' esquilan.

Las estisoras de 'n Sagasta l' hi han pelat tot lo cos. Y ha vingut en Cánovas y ab un cop d' estisoras se l' hi ha endut lo plumero del cap de vall de la qua. Y, creguin, aixó durará fins que 'l lleó ensenyi las unguas.

P. K.

LE DERNIER ESPAGNOL.

(Article que potser publicarà a'gun diari de Marsella a mitjos del any 1900... ó més aviat.)

ROCH, demacrat, cubert de pols y carregat de pellingos, va arribar ahir a aquesta ciutat l' últim espanyol; l' últim que despés de las mil y una desgracias que ha sufert la seva patria, havia tingut encare prou humor per voquer viu e en aquel as comarcas que en temps millors tingueren lo nom d' Espanya.

A pesar del seus fermes propósitos, sembla que no ha pogut resistir al horror que causan aqueils camps erms y abandonats, y aquellas ciutats desertas; y sense esperar lo globo que fa la carrera de Marruecos a París y que a la tarde d' ahir havia de atravesar la Espanya, va agafar un velocipede eléctrico y se 'n ha vingut a Marsella a buscar lo tros de pa que la seva esquilmada patria no pot donarli.

Espanta y affigeix escoltar la relació que l' últim espanyol fa dels sufriments que ha suportat durant aquestos ú tims anys.

Conta unas cosas tan estupendas, que sino que altres emigrats que en diverses épocas han passat per aquí ja 'ns ho anuociavan, nos seria difícil aceptarho com a cert.

Camps, vinyas, montanyas; tot está quiet y abandonat: entre m' t'j de s' arbres esberlats pe 'ls llamps ó somoguts per las ayguas, hi creix 'l herba que cap má humana 's cuyda d' arran ar, y que ha acabat per invadir los camins y carrereras.

Las ciutats, vilas y pobles semblan inmensos cementiris: los rumbors de as véus, lo sorol del treball, tot ha desaparecut. En los llarchs y polsosos carrers y en las inmensas plassas, hi reyna lo silenci dels sepulcres, perturbat de tant en tant per l' estrepit d' una xameveya que 's derromba, ó per los grinyols d' una finestra asotada pe l' vent.

Las llagrims ofegavan al pobre espanyol quan ab v u comoguda nos feya aquesta pavorosa y exacta descripció de la seva desgraciada patria.

Encare que no creyém que 'ls nostres lectors hajan

olvidat los fets que han ocorregut a Espanya durant aquestos divuyt anys, nes sembla mol oportú repasarlos, lleugerament, no tant per refrescarlos la memoria, com perque 'ls nostres governants y 'ls ilustres estadistas que están avuy regint las repúblicas vehinas, aprenguin ab aquestos exemples a dirigir sàbia y prudentment los pobles.

A principis de Maig del any 1882, despés de unas negociacions treballosas y a pesar de las protestas del país, lo govern espanyol que presidia llavors lo célebre Sagasta, va declarar vigent un tractat de comers fet ab nosaltres.

Aquell tractat, mirat baix lo nostre punt de vista, era una cosa magnífica: a cambi d' una insignificant rebaixa en la introducció dels vins espanyols, nos donava casi bé 'l monopoli dels mercats d' Espanya.

Encara que a primera vista lo tractat no era tant ruinós com semblava, en virtut del estat de atrás relatiu d' Espanya y las condicions especials del nostre modo de treballar, prompte varem aixafar la industria espanyola, fent desapareixe una multitud de fabricas y talleres.

Al principi tant sols van ressentirse 'n los pobles productors é industrials. Lo resto de la nació, es dir, la part que no més consumia y las comarcas purament agricolas, estaban floreixents. Compravan barato robas, trastos y tot lo inherent a la existencia, y en cambi dels fruyts de la terra, especialment del vi, 'n treyan bons cartutxos d' or, que no tardavan en tornar altra vegada a mans nostras.

Entre tant los obrers de las fabricas, faltats de treball y acosats per la miseria, no van tenir altre remey que emigrar pera camparse la vida.

La població d' Espanya va comensar a reduhirse y las ciutats a anar cap per vall.

Los anys passavan volant.

Las vinyas francesas, que a causa de la filoxera havian desaparecut, replantadas de nou, anavan ja creixent y de mica en mica van tornar, no al seu primitiu estat, sino a produhir molt més vi del que aquí necessitém.

¿Qué va succehir? Que no varem comprarne als espanyols y que 'ls milions qu' entravan a Espanya van quedarse aquí. Lo vi espanyol va baixar notablement de preu, y 'ns ne duyan tant com voliam casi a donar.

Per més desgracia la filoxera, volupada de Fransa, va apoderarse dels cepes d' Espanya.

¡Adios vi, adios diners! De la mateixa manera que 'ls treballadors de las fabricas havian quedat en vaga, hi quedaren també 'ls treballadors del camp.

Nosaltres continuavam envianthi robas y altres objectes; pero poch a poch los espanyols van acabar los quartos y 'ns vam veure obligats a deixarlos sols.

Los agricultors van comensar a espantarse: tothom recorda los regiments de pajesos que passavan per aquesta ciutat, fugint de la fam y la pesta.

Espanya continuava empobrintse y despoblantse a passos de gegant.

Darrera l' un l' altre, tots los fills d' aquella desventurada terra ó moriren de miseria ó fugiren cap a altres països.

Ultimament deyan las noticias d' allí, que tant sols hi quedavan alguns grupos errants, que vivian ab grans apuros.

Y finalment, l' últim que hi quedava, despés d' haver perdut tota la seva familia, ha pres la heróica resolució de fugir de sa patria, y aquest es lo que va arribar ahir a Marsella, y que 'ns ha fet la pintura del estat d' aquell país.

Un detall per acabar.

Sembla que l' últim espanyol, pera veure s' hi ha algú que 's vegi ab prou cor pera emprendre la repoblació d' Espanya, al passar la frontera, hi ha posat un lleterero que diu aixis:

—Aquesta nació está pera llogar: los francesos tenen las claus y donarán informes.

FANTÀSTICH.

Lo tractat de comers ab Fransa ja está dat y benehit.

Despés de votarlo 'l Congrés y 'l Senat, lo rey l' hi ha donat la seva sanció.

¡Tant se vall! Algú tractava de fer una manifestació de dol. No; 'l dol no s' ha de manifestar exteriorment: lo dol verdader se porta dintre del cor.

Avuy lo portém nosaltres; un' altre dia 'l portarán a'tres, porque aixis es lo mon: quan ploran los uns, quan ploran los altres.

Catalunya no tindrà vergonya si de las eleccions

que se celebrin d' aquí en avant ne surt un sol diputat amic y correligionari de 'n Sagasta.
Ni 'ls que han combatut lo tractat de comers, si pèls demès assumptos se posan al costat del govern, s' han d' escapar de la ferma resolució de Catalunya.
Ja ha arribat l' hora de que 'l país apagui 'ls ciris que alguns que volen ser llestos, encenen a Sant Miquel y al dimoni.
Lo país primer que tot, y no hi ha més cera que la que crema.

Diuen de Lleyda que s' han comés moltes ilegalitats, pera assegurar lo triunfo del nostre correligionari, Sr. Celleruelo.
Ho dirèm ab tota franquesa: ja 'ns fá molt mala espina que 'l director interi del *Globo* lutxi tot sol y sense oposició del govern, per un districte de Catalunya.

Pero si lo de las ilegalitats es cert, las condemném ab més energia tractantse de un correligionari, que si 's tractés de un enemich.
No caldría sinó que fregantnos massa ab los fusionistas, ab l' excusa de la benevolencia, 'ns encomanessim la asquerosa lepra de las ilegalitats electorals!
Francament, més val que 'l nostre partit tinga molta honra sense diputats, que molts diputats sense honra.

Lo *Centro industrial de Catalunya*, 'l dia de l' aprobació del tractat de comers, vá posar al balcó colgaduras de dol. En una d' ellas hi havia un cap de mort y dos ossos encreuats.
D. Francisco de Paula Rius y Taulet, l' home liberal y popular per excelencia vá ordenar per medi de un ofici que 's retiresen aquellas colgaduras.
En virtut de quina lley? ¡Ah! 'ls fusionistas no poden veure un cap de mort sense esparverarse.

Pero D. Francisco, ja que no vol que l' industria ensenyi 'ls ossos, havia de fer la festa completa y donarnos una compensació.
(Are aixó de las compensacions está de moda).
En senyal d' alegria per la aprobació del tractat, havia d' ordenar que la banda municipal recorregués los carrers de Barcelona, tocant l' himne de Riego.

Dias endarrera 'l Sr. Albareda, ministre de Foment, aquell andaús que no bada la boca que no diga un xiste, al veure que 'n Martos se 'l hi derantava, demanava la benevolencia democrática casi ab llàgrimas als ulls.
Nosaltres ja l' hi dariam la benevolencia al govern; pero pagant per endavant.
No 's dona res á fiar y menos á un govern que inspira tant poca confiança.

Lo senat de Holanda ha retxassat lo tractat de comers ab Fransa.
No veuhen? Los espanyols som més rumbosos que 'ls holandesos.
Y encare d' Holanda 'n diran los Paissos baixos.
Si allí es un país baix, lo nostre es un país de clavoguera.

En la fàbrica de mitj cristall de 'n Vallès han issat bandera negra á la xamaneya, en senyal de dol.
Molts pedidos que tenian fets han rebut ordre de suspendrels. Los francesos s' encarregarán de servirlos.
Ja ho veuhen: ab aquest batibull lo primer que 's trenca es lo cristall.
Y no obstant, lo primer que hauria de trencarse es lo govern.

Lo rey del As d' oros ha expulsat al ex-cabecilla Sagarra del partit carlista.
Lo delictes del ex-cabecilla es molt grave. L' hi insinestrava al x cot, fent veure qu' era l' únich digne de portar la corona.
Aplauzeixo sense reserves la resolució del Terso. Primer de tot es l' honor.
¡Qué dirian las húngaras si s' hi presentava sense corona?

Va celebrarse 'l diumenje passat la festa dels Jochs Florals ab assistencia de 'n Blanco; pero sense assistirhi 'l Sr. Mo'én.
En Blanco no es catalá; en Morén tampoch; pero s' alaba de ser fill de pares catalans.
Perqué, donchs, no vá assistir á la festa dels Jochs Florals?
¡Ah! Las flors son molt bonicas, las rosas sobre tot. Pero sota las fullas olorosas de l' autoritat, hi ha las espinas punxagudas de la impopularitat.

Lo primer senador que votá á favor del tractat de

comers ab Fransa, sigué 'l general Martinez Campos.
Y 'l primer que votá en contra sigué 'l general Baldrich.
En Bialó ha practicat lo que vá prometre á Vilanova quan vá dir:
—¡Yo soy proteccionista hasta la pared de enfrente!

Lo retrato del rey cedit per en Maltrana no vá poder ser adjudicat, no presentantse ningú á solicitarlo.
Després en Maltrana vá cedir lo seu retrato.
Valorat en 50 pessetas, vá haberhi molts postors sent rematat en 5,115 pessetas.
Ja sabém donchs que 'l retrato de 'n Maltrana val més de mil duros.
¡Jo ho crech!

Lo nostre estimat amic y distingit artista D. Joseph Lluís Pellicer, nos ha enviat desde Paris, la lámina que publicém en la página primera d' aquest número.
Es á nostre entendre un tribut que paga al sentiment general que avuy domina en la nostra terra, que eil tant estima.

Lo diumenje próxim se despedeix de Barcelona, la atrevida y simpática artista Sra. Spelterini á la que desitjém bona sort y profit. Donará la seva última funció en la Plassa de Toros y entre altres exercicis sobre la corda, pasará de part á part de la plassa en las espatllas, un jove molt conegut d' aquesta ciutat.
Vajin á véurela, nosaltres no hi faltarem.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo corresponsal de Vilafranca del Penedés nos conta una verdadera novela picaresca entre unas monjas un hermita y una hermitana. L' espay ni l' índole una mica verda del assumpto 'ns permeten entrarhi á fondo.

Voldriam saber en virtut de quin article de la constitució fusionista l' alcalde de Balsareny no permet que 'ls joves dongan balls, sempre que ho tingan per convenient. Sabém que 'l rector n' está molt content: are seria bó saber si 'l governador de la provincia, encarregat de reprimir arbitrariedades, participa de la alegría del rector.

Ha arribat á Montblanch un frare caputxi que recomana als fiels que no legeixin mes que la *Fé*, *El Siglo Futuro* y el *Correo catalán*, an adint que la *Campana de Gracia* está excomunicada. ¡Y jo que 'm creya que la religió era tant espiritual! Y á la quienta per aquests caputxins la religió no es més que la ganga de una empresa periodística.

Se 'ns contan una pi'a d' aventuras del rector de Ullá, poble immediat á Torroella de Montgrí.—Un dia vá expulsar un noy de doctrina, negantse á deixarli pendre la primera comunió. La pobre criatura, del sofocó vá estar malalta.—Un altre dia confessant, digué ab véu alta: «Vaja, afanyéuse que no tinch de anar á esmorsar! —A un home que vá morir de repent se negava á darli terra sagrada. Per fortuna lo jutje municipal vá formalisarse, y no tingué més remey que cumplir las obras de misericordia.—Ultimaments 'ha apoderat de un antich cemeniri que fá 60 anys que no servia, ab l' intent de ferse 'n un camp de cultiu. Removent la terra 's troban ossos y esqueletos que son profanats, y á pesar de las gestions que han fet los escandalisats vehins, lo rector fá la seva, dihent: —«Es inútil que 'us hi oposéu. Encara tinch cent unzas per gastar.»
Vaja que l' rector de Ullá es un rector de Ullá. Si arés al cel seria capás de vendre's las claus de Sant Pere ó de menjarse l' p'rch de Sant Antoni, si l' hi vingúessen ganas d' esmorsar.

AL NOSTRE BISBE.

Aixis m' agradan los homes: quan es hora de parlar del cel y del purgatori, ferhi tot lo que se sab; pero quan arriba 'l dia d' aná á defensá 'l treball que, digui vosté 'l que vulgui, es molt més sant que 'ls seus sants, res d' escrúpuls ni caborias, res d' embuts; ben net y clar, dir tot lo que á un hom l' hi semb'a sense mirá 'l que dirán.
¡Ah! Si tots los nostres bisbes fessin com vos é ara fá, y pensessin que las ánimas viuhen de beure y menjar, ja que habitan dintre 's cossos, potser no anirán tant ab los ulls girats enlayre, y mirant un poch per baix veurían que 'ls fe igresos poden guapament passar ab ménos sermons y predicas, y que, en cambi, es essencial que cuydis lo pis del ánima, es á dir, que tinguin pa.
Vosté ha comprés bé la cosa: vosté al posarse á parlar en contra del libre-cambi, ha probat y ha demostrat que no es vá ha passat molts dias recorrent los nostres camps,

mirant lo fum de las fábricas y esco tant l' himne de pau que la activa Catalunya, subant y ab lo front torrat, eleva al seu gran Messias, al seu redentor treball, y que no vinguin á dirnos que vosté al parlá al Senat ho ha fet per interés propi, y no pe 'l bè general.
¡Ignocents! Al cap y al últim, ¡quin mal l' hi pot fé 'l tractat? Encara que demá 'ns vingui tot de Fransa, ¡acás vindrán funerals ni missas ditas? ¡Ha de temer que jamay entrin productos francesos que 'l privin de treballar?
No; y per xó mateix nosaltres reconeixém lo que val sa intervenció pura y franca, pariant com á bon cristiá. Si mil vegadas la ploma, que serveix sols per donar á tothom lo que 's mereixi, á vosté l' ha criticat, avuy plena de alegría corra més lesta que may per donarli un feix de gracias olvidantse del passat, y l' hi diu: —«Valerós bisbe; nosaltres que com ja sab tirém molt dret contra 'l clero quan lo clero fa pecats, nosaltres que mil vegadas hem tingut de aguantá 'ls llamps de las sévas reprimendas sense abaixar gens lo cap, avuy en nom d' aquest poble tant escarnit y olvidat, en nom de las pobras ánimas que vosté té de guiar, lo felicitem de veras per lo bè que ha defensat la causa sagrada y noble del treball y de la pau.»
Segueixi, bondados bisbe, aquest camí: si demá torna á mereixe un aplauso, l' hi donarem de bon grat; que nosaltres mirant sempre los actes que 'ls homes fan, no mirém si portan mitra ó barret á dalt del cap.
Mentres tant rebí las gracias dels sacerdots del treball; arripégu ab fé evangélica las flors que 'llensa á son pas la pobre patria espanyola, y accepti com á final la fraternal encaixada de la ma d' un catalá, que no ha tocat má de bisbe desde que l' van confirmar.

un manesco. L de Santander van anar-lo á embargar, y entregá 'ls següents objectes: 144 pegats per curar caballs, 2 parells de polainas, un collar de gos y unas trabas.

Ademés hi havia la següent nota en vers:
«Los parc'nes para el gobierno;
• las polainas, para Campos;
las trabas para la industria,
Y el collar... ¡para Camacho!»

En Balaguer se 'n ha anat de las filas de la mayoría, donant un pas cap endavant.
En Mataró també se 'n ha anat de las filas de la mayoría, donant un pas cap endarrera.
De tots modos la mayoría ha perdut dos ciutats de Catalunya: Mataró y Balaguer.

Va dir lo Bisbe en son discurs, que Déu havia sigut lo primer industrial.
Es á dir un productor.
Y 'l clero, per completar l' economia política, ha sigut sempre 'l primer consumidor.

Ha arribat á Madrid una embaixada xina. Aixis ho diuhen alguns diaris.
Pero jo crech que no son xinos, son contribuyents. Sinó que fan cara de xinos per haverse deixat enganyar com uns xinos.

Conversa cullida al vol.
—Noy, per mi aquest govern no pot anar.
—Per mi tampoch... sin embargo...
—Precisament es pèls embargos que no pot anar.

Lo general Martínez Campos diu que considera a Catalunya como su segunda cuna.

Nota: quan en Martínez Campos va venir a Catalunya ja tenia més de quaranta anys. De manera que sent Catalunya 'l seu bressol, tenim qu' en Martínez Campos a quaranta anys encare gastava bressol y 's mamava 'l dit.

No es estrany que fés la criaturada de Sagunto.

A Milan tractan de celebrar un meeting contra 'l tractat de comers ab Fransa.

Si 'l govern italiá vol disoldre 'l, no te més qu' enviar a buscar al Sr. Moréu.

En Martínez Campos:

«Mentres he sigut a Catalunya no he fet llansar una sola llàgrima».

Ho crech molt bé.

Fins als carlins vá vence 'ls fentlos pessigollas... ó tirantlos alguna pissetota a 'l aranya estira-cabells.

Los diputats ministerials que diuen a tot que si, han sigut comparats molts cops als cupillets de guix.

Per mi es mes just compararlos ab los peixos.

Perque nedan, son muts y 's distingeixen per la frescura.

Hem vist un prospecte en lo qual un magnetisador ofereix los seus serveys al públich.

Una consulta de 10 a 12 minuts, 10 pessetas. Per cada cinch minuts mes. cinch pessetas de augment. Consultas a domicili de 30 a 500 pessetas.

«Ni la Sonda bula de 'n Bellini val tants quartost y després dirán que 'ls diners no 's guanyan dormint!»

L' última ratlla del prospecte diu:

«S' ensenya a magnetisar en 4 lliçons, per 50 pessetas.»

Si no fos tant car n' apendria. A veure si quan vingés lo recaudador de contribucions lo deixava adormit al replá de 'l escala.

Los gironins están indignats per la conducta qu' en las qüestions econòmicas ha seguit lo Sr. Fabra y Floreta diputat de aquell districte.

Quan aquest senyor se presentava candidat ja varem dirho:—Ja 't conech floreta que 't dius libre-cambista!»

Pero los gironins van ser tant bons xicots que van permetre que 'l célebre Sr Moradillo 'l fés sortir. «Com que 'l Sr. Fabra llavors deya qu' era proteccionista...»

Si 'ls gironins poguessen haurian de dirli:—¡Tornins l' acta que no volem més comedias!

Un Senador ha dit qu' en Cánovas y en Sagasta eran los Gayarres de la politica.

Verdaderament, se semblan al célebre tenor, ab que quan ells treballan 'l entrada es molt cara.

Y en que quan demanan la contribució donan lo do de pit.

Y 'l país dona l' ay de butxaca.

A Sant Feliu de Guixols han rebut al comissionats d' apremis a cops de pedra.

¡Qué volen ferhi! Vaya una manera de cumplir aquella máxima:

—Tots hem de portar una pedra al edifici del Estat!

Una frase del general Baldrich:

—Hola, general, vá dirli en Sagasta: ¿con qué vosté també s' ha fet proteccionista?..

—Sempre ho he sigut... Com que vosté també ho es.

—¿Qui? ¿Jo?

—Si, y no hi ha més que una diferencia. Jo 'soch proteccionista pels espanyols y vosté ho es pels francesos.

¡Bravo Bialó!

En lo Congrès s' ocupan actualment de votar una llei, establint classes de gimnástica en tots los estudis de primeras llettras.

Ni por esas. Ja 'm jugo qualsevol cosa que 'ls mestres d' estudi no tindran bola als brassos.

Ab la pell y l' ós, no hi ha bola possible.

Si las classes de gimnástica s' establissin al Congrès, tindriam:

Qu' en Camacho faria la planxa.

En Sagasta passaria la corda ab lo balanci.

Eu Moret faria la sirena.

Y 'l diputat Mataró, anantse 'n ab los conservadors, lo salt mortal.

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO DEL 16 DE ABRIL

1. XARADA 1.ª—A ma-li-a.
 2. Id. 2.ª—Ro-pat-je.
 3. LOGOGRIFO NÚMERIC.—RAMON.
 4. TRENCA-CLOSCAS.—La Broma.
 - 4.—GEROGLIFICH—Feta la lley, feta la trampa.
- Han endevinat totas las solucions, los ciutadans Palleroles y Romerista; 4 Llarch y Prim: 3 E. Roura, Un noy de profit, Hpesoj Snop y Jepet y Facundo, 2 Un pajaset y 1 no mes Pau Sattirons.

XARADAS.

I.

Sabs qu' he menjat Fructuos

avuy jo per esmorsá?

—¿Dost?

—Un peix fregit molt gros ab tres invertida y pá.

—Donchs ¿no sabs que feya jo mentres tú esmorsavas Cot?

—No ho primera al revés, no.

—Res, una composició que vull enviar a la Tot.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

A la Lola qu' es total per un tres-dos vaig trobar:

vaig dirli si m' estimava

y un gran dos-hu 'm va clavar.

HERMOSA LOLA.

ANAGRAMA.

Si 's tot 'l que m' es contrari

y tot dalt de casa mèva

l' hi regalaré una tot

que de vestí es una prenda.

J. P. DEL O.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: una consonant Segona: lo que tenen las gallinas. Tercera: nom de dona Quarta: lo que no es montanyós. Quinta: una vocal.

NOY DE PROFIT.

GEROGLIFICH.

K

M.

LA

:

no

mDD.a

HERMOSA LOLA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Un Tapé y F. de T., Hermosa Lola, F. Gigant, Titayna, P. Bardissas, Entranyas de be y J. M. M.

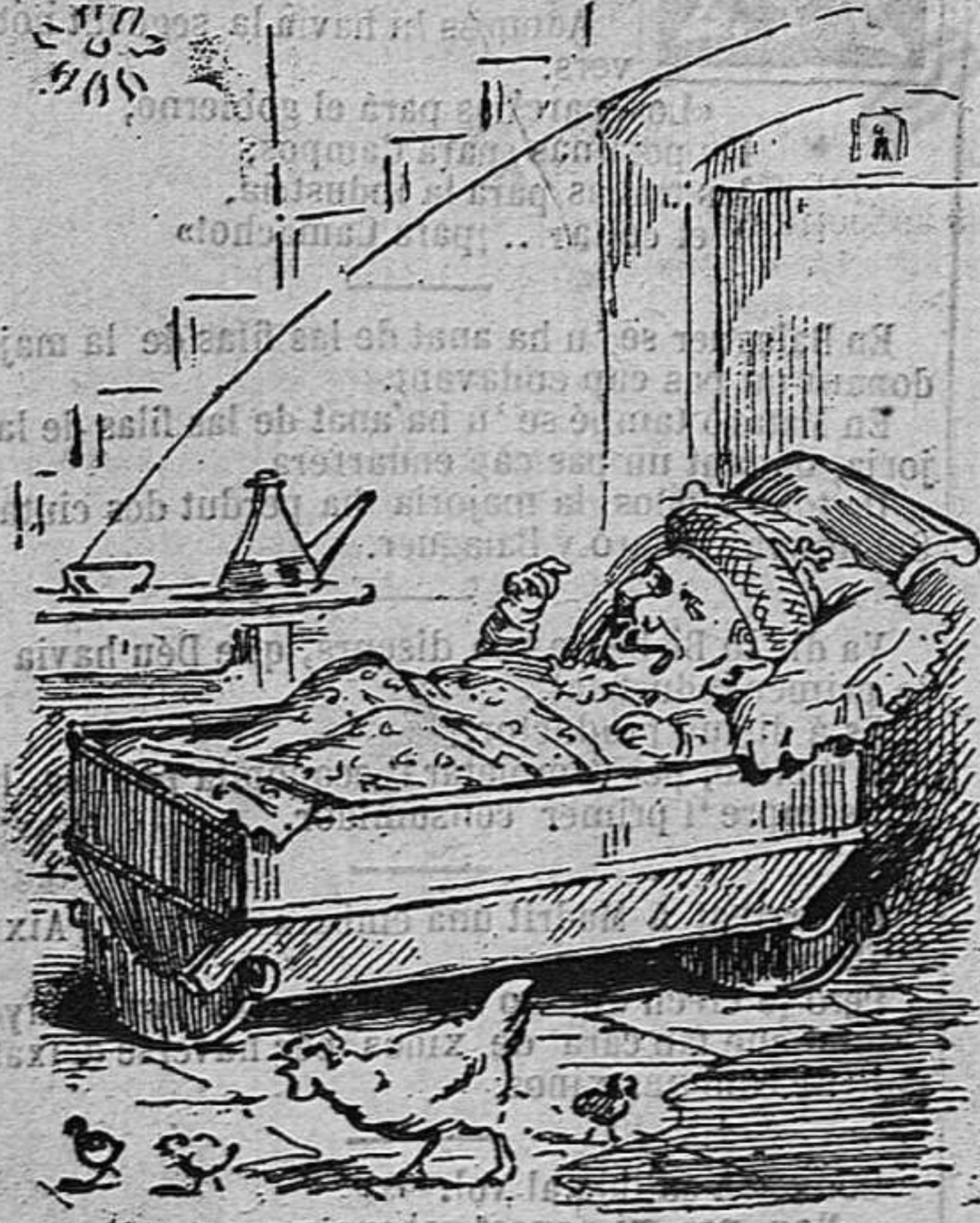
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tamoch lo qu' envian los ciutadans Noy de profit, Pajaset, Tipogrofo de Terragona, P. Batlle, Magrinyolis, Carrilare, Sabadallench, J. Pigrau, Sarmonda, Un premiat, Cara-Bassa y Ninot de Ronda.

Ciutada Tapé y F. de T. Publicarem mudansas y sinonimias—Hermosa Lola: Idem geroqlifich, rombo y conversa.—J. y F. Morellans: Idem conversa y quadrat.—E. Roura: Hi anira un geroqlifich.—Arrós y Fideus: Idem trenca-closcas y logogrifo.—Llarch y Prim: Idem sinonimia.—Blanca: Hi aniran dos rombos.—Pescats: Publicarem tres geroqlifichs.—Garibaldi, Torroella, Corresponsal Montblanch.—C. B. Batsareny.—A. B. Vilafranca del Penedés y P. Sant Feliu de Guixols: Gracias per las notícias que 'ns envian.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona Imp. de Cius Fasso, Arch. del Teatre, 41 y 42

LAS CRIATURADAS DE UN GENERAL.

Cataluña es mi cuna.

Y los conservadores catalanes me desmamaron.

Y despues me regalaron un sable.